

ΕΠΟΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ, ΟΙ ΑΦΑΙΡΟΥΝΤΕΣ ΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ

Παν. Δ. Παπαδημητρίου

Ὁρθόδοξος Τύπος, 10/1/2025, ἀρ. φύλλου 2525, σσ. 1, 4.

Ἀναλυτικός τίτλος:

«Ἐπόμενοι τῶν Λατίνων καὶ Προτεσταντῶν, οἱ ἀφαιροῦντες τὸν Σταυρό καὶ τὸν Ἑσταυρωμένο ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα»

Εἶδαμε στὸ πρῶτο ἄρθρο μας γιὰ τὸν Σταυρό καὶ στὶς ἀναφορές του,¹ ὅτι ὁ Σταυρός μὲ τὸν Ἑσταυρωμένο στὴν Ἁγία Τράπεζα εἶναι ἐνοχλητικός γιὰ μερικοὺς Ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς, καὶ προτιμᾶται (καταπατώντας τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, προτεσταντικῶς τῷ τρόπῳ) ἢ ἀποβολή τοῦ ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα, ἢ ἡ μετακόμισή τοῦ ψηλά, πίσω, στὸν ἀέρα τῆς Κόγχης ἢ σὲ ἄλλο σημεῖο, καὶ τὸ «καθάρισμα» τῆς Ἁγίας Τράπεζας:^{2, 3} α). γιὰ νὰ γίνῃ «Λουθηρανίζουσα» καὶ «Λατινίζουσα» πρὸς τὴν Δύση Λειτουργία, στὰ πρότυπα τῶν φραγκο-παπάδων⁴ β). γιὰ νὰ μπεῖ (ἐπιλεκτικά, αὐθαίρετα ἀπὸ τὴν ἱστορία, νεωτεριστικά) θρόνος τοῦ Ἐπισκόπου βλέποντας πρὸς τὴν Δύση, ποὺ ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς τὸν εἶχε καταργήσει, ὥστε νὰ ἀγναντεύει ὁ Ἐπίσκοπος, χωρὶς τὸ «ἐμπόδιο» τοῦ Ἑσταυρωμένου (καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κιβωρίου καὶ τῶν παραπετασμάτων του),^{5, 6} τὸ κέντρον τοῦ Σολέα κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ἀναγνωσμάτων (περίπου 5-10 λεπτά), καὶ γ). ἐπειδὴ ἀπλὰ τὸ εἶπε ἢ τὸ ἔκανε ὁ τάδε Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος.

¹ Παν. Δ. Παπαδημητρίου, *Ὁ Ζωοποιὸς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἀνέκαθεν δέσποζε στὸ Ἱερὸν Βῆμα, ...*, 4/11/2024 (analogion.gr).

² *Ὁ Ζωοποιὸς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἀνέκαθεν δέσποζε...*, ὁ.π., σσ. 50-51.

³ Ἀριστείδης Πανώτης, Λειτουργικὸν Ἱεροσολύμων, ἥτοι ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ «Ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου», Ἀθῆναι 2000, σσ. 14-15.

⁴ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Μπαρούση, *Ὁ Προσανατολισμὸς ἐν τῇ Λατρείᾳ*, Ὁρθόδοξος Τύπος, τ. 1829, 1830, 30/4/2010, 7/5/2010.

⁵ *Τὸ ἀθέατον τῆς Ἁγίας Τράπεζας, στὴν Κωνσταντινούπολη, στὴν Ελλάδα, καὶ ἀπὸ Ἀνατολή σὲ Δύση, τὴν ὥρα τῆς Ἀναφορᾶς — Τὰς θύρας, τὰς θύρας· Ποιᾶς θύρας; Τὸ Ἱερὸν Κιβώριον, τὰ Καταπετάσματα-Παραπετάσματα-Βῆλα, τὸ Φράγμα τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, τὸ Φράγμα τοῦ Πρεσβυτερίου (Σολέα), τὸ Σύνθηρον, β'* ἔκδ. 23/4/2024, κεφ. 11, σσ. 111-120 (analogion.gr).

⁶ Πρβλ. *Ὅτι τὸ χαμηλὸ Τέμπλο κυρίως, καὶ ἡ ἀνοιχτὴ Ὠραία Πύλη, ἐμποδίζουν τὸν πιστὸν Λαὸν νὰ προσευχηθεῖ, καὶ πόσο κακὸ κάνει στοὺς Ἱερεῖς*, α' ἔκδοσις (v.1.1), 31-30/5/2024 (analogion.gr).

Εἶδαμε, ὅτι ἀνέκαθεν ὁ μέγας Σταυρός (με τὸν Ἑσταυρωμένο ἰδιαίτερα μετὰ τὴν Εἰκονομαχία)^{7, 8} ἦταν στὴν Ἁγία Τράπεζα, με μαρτυρία ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.⁹

Εἶδαμε ἐπίσης ὅτι οἱ αἰρετικοὶ Προτεστάντες κατήργησαν τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Ἑσταυρωμένου Χριστοῦ στὸν Σταυρό (μαζὶ καὶ με ὅλες τὶς ἀπεικονίσεις, ἀγιογραφίες) με τὴν ἀποδοχὴ βλασφημιῶν «θεολογικῶν» θέσεων.¹⁰

Οἱ ἡμέτεροι Λειτουργικοὶ δῆθεν Ἀναγεννητὲς¹¹ (τῷ ὄντι Νεωτεριστὲς) Ἐπίσκοποι, καὶ οἱ παρασυρθέντες ὑπ' αὐτῶν Ἐπίσκοποι καὶ Κληρικοί, ποὺ ἀφαιροῦν (ἢ μετακομίζουν) τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν Ἑσταυρωμένον ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα, πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι οἱ Λατίνοι τοὺς ...πρόλαβαν, καὶ οὐσιαστικά ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας, εἶναι δηλ. ἐπόμενοι¹² τῶν Λατίνων, τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν στὴν ἀφαίρεση τοῦ Σταυροῦ!

“Ὅτι οἱ Λατίνοι ἀφαίρεσαν ἐνωρίτερον τὸν Σταυρόν, τό λέει ὁ Πάπας Βενέδικτος ὁ 16^{ος} (Joseph Ratzinger, 1927-2022), ἐλέγχοντάς τους (καὶ ἴσως νὰ ἔπιασε τόπο ὁ ἔλεγχός του):^{1, 13}

Moving the altar cross to the side to give an uninterrupted view of the priest is something I regard as one of the truly absurd phenomena of recent decades. Is the cross disruptive during Mass? Is the priest more important than the Lord? This mistake should be corrected as quickly as possible; it can be done without further rebuilding.

⁷ Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέει· «Ὁρᾷς ὅση δύναμις ἐν τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, ὃ βέλτιστε; Εἰ δὲ δεῦρο τοσαύτη, πόση δ' ἂν εἶεν ἐν τῷ τύπῳ τοῦ Ἑσταυρωμένου Χριστοῦ;» δηλ. ἀφοῦ ὁ Σταυρὸς μόνος του ἔχει τόση δύναμη, πόση περισσότερη δύναμη ἔχει ὁ Σταυρὸς με τὸν Ἑσταυρωμένο Χριστό! [PG 99, 697A].

⁸ Μετὰ τὴν Εἰκονομαχία, ὑπερτονίστηκε ἀπὸ τοὺς Ἁγίους, ὅτι ὁ Σταυρὸς πρέπει νὰ ἔχει τὸν Ἑσταυρωμένο πάνω του, διότι με τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Ἑσταυρωμένου στὸν Σταυρὸ ὁμολογεῖται τὸ δόγμα τῆς Θείας Ἑνσαρκώσεως.

⁹ Παν. Δ. Παπαδημητρίου, *Ἡ Θεολογία τοῦ Σταυροῦ με τὸν Ἑσταυρωμένο στὴν Ἁγία Τράπεζα*, α' ἔκδοσις, 6/12/2024 (analogion.gr).

¹⁰ *Ἡ Προτεσταντικὴ «θεολογία» καὶ ἡ «θεολογία» τοῦ Μητρ. Περιστερίου Γρηγορίου γιὰ τὸν Ἑσταυρωμένο*, δημοσιεύτηκε στὸν Ὁρθόδοξο Τύπο, 20/12/2024, ἀρ. φύλλου 2523, σσ. 1, 5, με τίτλο: “*Προτεσταντικὴ ἡ «θεολογία» τοῦ Μητρ. Περιστερίου*”.

¹¹ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Μπαρούση, *Λατινογενὲς ἢ Λειτουργικὴ Μεταρρύθμισις*, Ὁρθόδοξος Τύπος, 25/1/2002, τ. 1443, σ. 4.

¹² ἐπόμενος = αὐτὸς ποὺ ἔπεται, ἔρχεται ὕστερα.

¹³ Joseph Cardinal Ratzinger, *The Spirit of the Liturgy*, Ignatius Press 2020 (2000), σ. 98.

δηλ. «Τὴν μετακίνηση τοῦ Σταυροῦ τῆς Ἀγίας Τραπέζης στὸ πλάϊ,¹⁴ γιὰ νὰ δώσει μιὰ ἀδιάκοπη θέα τοῦ Ἱερέα, εἶναι κάτι ποὺ θεωρῶ ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ πραγματικά παράλογα φαινόμενα τῶν τελευταίων δεκαετιῶν. Εἶναι ὁ Σταυρὸς ἐνοχλητικὸς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Λειτουργίας; Εἶναι ὁ Ἱερέας [ἢ ὁ Ἐπίσκοπος] πιὸ σημαντικὸς ἀπὸ τὸν Κύριο; Αὐτὸ τὸ λάθος πρέπει νὰ διορθωθεῖ τὸ συντομότερο δυνατό».

Τὰ ἴδια καὶ περισσότερα, ἐνωρίτερον (1983), γράφει καὶ ὁ M. Klaus Gamber.¹⁵

Ὅμως φαίνεται ὅτι καὶ πρὸ τῶν πλανῶν τῆς Β' Βατικάνειας Συνόδου, ὑπῆρχε μεγάλη πολεμικὴ ἐναντίον τοῦ Σταυροῦ στὴν Ἀγία Τράπεζα στοὺς αἵρετικούς Δυτικούς κυρίως μετὰ τὴν (ἀντι) Μεταρρύθμιση (Προτεσταντισμό), 1517 κ.έ..

Οἱ Ἀγγλικοί, γιὰ παράδειγμα, ἔβγαζαν τοὺς Σταυροὺς ἀπὸ τὰ ἀλτάριά τους. “In the Church of England since the Reformation the use of an altar cross has from time to time been the subject of controversy and complaint,”¹⁶

δηλ. «Στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τὴ Μεταρρύθμιση [ἀπὸ τὴν ἀπόσχιση ἀπὸ τὸν Πάπα], ἡ χρῆση σταυροῦ στὸ ἀλτάριο ἔχει γίνῃ κατὰ καιροὺς ἀντικείμενο διαμάχης καὶ παραπόνων».

Ὁ Dixon λέει ὅτι. «Although our English Reformers ordered all crosses, whether carved or painted, to be defaced and destroyed ; for they considered them to be images or likenesses for the use of religion, and therefore contrary to the Second Commandment ; they unfortunately retained the sign of the cross in the baptismal service ; but the wisdom of their course was soon doubted, and half a century later it was deemed necessary to explain “The lawful use of the cross in baptism” in the Canons of 1603, and a feebler defence could hardly have been made, for it is therein stated that the name of the cross was

¹⁴ Μετακίνηση στὸ πλάϊ ἔκαναν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ αὐτὸ ἐπέσυρε τὴν ἀγανάκτηση καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Πάπα τους, ἐνῶ σὲ ἐμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους, ἀποβάλλουν χρόνια τώρα Νεωτεριστὲς τινὲς τὸν Σταυρὸ ὡς ἐνοχλητικὸ, καταργῶντας προτεσταντικῶ τῷ τρόπῳ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, τὸν στέλνουν στὸ Σκευοφυλάκιον ἢ στὸν Γυναικωνίτη, ἢ τὸν μετακομίζουν στὸν ἀέρα, ψηλά, πίσω στὴν κόγχη, καὶ δὲν τρέχει τίποτα (ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς πιστοὺς τῆς I.M. Περιστερίου ποὺ μᾶς ἀφύπνισαν)! «Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου», Ματθ. ιγ' 15.

¹⁵ M. Klaus Gamber, *The Reform of the Roman Liturgy: Its Problems and Background*, Una Voce Press 1983 (translated from the original German by Klaus D. Grimm).

¹⁶ Pocknee, C. E. (Cyril Edward), *Cross and crucifix in Christian worship and devotion*, London, 1962, σ. 76.

reverently esteemed even in the Apostles' time, and the sign was used shortly after, "for aught that is known to the contrary"»,¹⁷

δηλ. «Ἄν καὶ οἱ δικοὶ μας Μεταρρυθμιστές, οἱ Ἀγγλοι, διέταξαν ὅλοι οἱ Σταυροί, εἴτε ζωγραφιστοὶ εἴτε σκαλισμένοι [προφανῶς μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ], νὰ παραμορφθοῦν καὶ νὰ καταστραφοῦν,¹⁸ [...], δυστυχῶς κράτησαν τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ στὴν ἀκολουθία τοῦ βαπτίσματος. [...]

Παρακάτω, ἀναφέρεται ὅτι "In Scotland the Reformation was more perfect [sic] than in England. Not only was the cross removed from the churches, but the sign was omitted in baptism, and even the hot-cross-bun of Good Friday was abolished!",¹⁹

δηλ. «Στὴ Σκωτία ἡ Μεταρρύθμιση (Προτεσταντισμός) ἦταν πιὸ τέλεια [sic] ἀπὸ ὅ,τι στὴν Ἀγγλία. Ὅχι μόνον ἀφαιρέθηκε ὁ Σταυρὸς ἀπὸ τίς ἐκκλησίες, ἀλλὰ καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ παραλείφθηκε στὴ βάπτισμα, καὶ καταργήθηκε ἀκόμη καὶ τὸ ζεστό σταυρωτὸ κουλούρι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς»!

Αὐτὲς λοιπόν, εἶναι οἱ συνέπειες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ τῆς θυγατέρας του, τῆς λατινογενοῦς καὶ προτεσταντίζουσας Λειτουργικῆς τάχα Ἀναγεννήσεως,²⁰ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Μήπως στέλνοντας τὰ παιδιά μας νὰ σπουδάσουν ...«θεολογία», καὶ ...«λειτουργική» στὰ Ποντιφικὰ Ἰνστιτοῦτα μὲ «δωρεὰν» ὑποτροφίες, μετὰ τίς πληρώνουμε μὲ τόκο στὴν Ἱερὰ Παράδοση (καὶ στὴν Λειτουργικὴ καὶ Τυπικὴ τάξιν) τῆς Ἐκκλησίας μας; Μήπως στέλνοντας στὸ ΠΣΕ Ἐπισκόπους, κληρικοὺς καὶ θεολόγους νὰ διαλέγονται γιὰ χρόνια, μέχρι ... ὕπνου, μὲ τοὺς Προτεστάντες, ἀντὶ νὰ Ὁρθοδοξοῦν οἱ Προτεστάντες, Προτεσταντίζουν οἱ δικοὶ μας;

Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρελάβετε ἀπὸ τοὺς προκατόχους σας τὴν Ἐκκλησία μας διασυρόμενη ἀπὸ τὸ 1948²¹ στὸ «διεθνὲς πολιτικὸ ἐνδιαφέρον»

¹⁷ Dixon, B. Homer (Bernard Homer), *The image of the Cross and Lights on the Altar, in the Christian Church*, ..., 1879, σ. 7.

¹⁸ Ἀκριβῶς ὅτι ἔκαναν σὲ ἐμᾶς οἱ Αἰρετικοὶ Εἰκονομάχοι. Ἡ Εἰκονομαχία ἦταν παναίρεσις, μόνον κατ' εὐφημισμὸν ἦταν «Εἰκονομαχία», στὴν οὐσία ἦταν Προτεσταντισμὸς πρὸ τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

¹⁹ Dixon, B. Homer (Bernard Homer), *The image of the Cross*, ὁ.π., σ. 27.

²⁰ Ὁ Ζωοποιὸς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἀνέκαθεν δέσποζε..., ὁ.π., σσ. 32-36, 50-51.

²¹ World Council of Churches, A.J. van der Bent (ed), *Handbook Member Churches*, 1982, σ. 145.

τος γκρούπ»²² (international political interest group), ἥτοι στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν «Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.).

Τόσοι διάλογοι, τόσοι συμμετέχοντες ἀπὸ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ὅλα σχεδὸν μυστικά (γιὰ τὸν Ὁρθόδοξο Λαὸ καὶ τοὺς ἀπλοὺς Κληρικούς) γίνονται ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια.²³ Οὔτε ἐτήσιες ἀναφορές (reports) γνωστοποιοῦνται (οὔτε ἴσως στοὺς Μητροπολίτες), οὔτε πόσοι τῶν Αἰρετικῶν Συνέδρων κἂν ἐπιστρέψανε στὴν Ὁρθοδοξία. Τό ξέρατε ὅτι τό ΠΣΕ ἀσχολεῖται μέχρι καὶ μὲ τὸ “Responsible Parenthood”, ἢ “Planned Parenthood”, ἢ “Family Planning” δηλ. νὰ ...«ἐλέγχουμε» πόσα παιδιά θὰ κάνουμε;²⁴

Μέχρι πότε θὰ διασύρεται ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία μας στὸ ΠΣΕ (ἐδῶ καὶ δεκαετίες διαφαίνεται ἐκπροτεσταντισμὸς τῆς σκέψεως ὀρθοδόξων), μὴ ὑπακούουσα στὸ «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος»; (Τίτ. γ' 10-11). Γιατὶ δὲν ἀπαγκιστρῶντε τὴν Ἐκκλησία μας ἀπὸ αὐτὸ τὸ ΠΣΕῦδος τοῦ διαβόλου; Μήπως μᾶς χρησιμοποιοῦν, καὶ ἐργαλαιοποιοῦν; Τί καλὸ νὰ περιμένει κανεὶς ἀπὸ ἓνα διεθνὲς πολιτικοῦ ἐνδιαφέροντος γκρούπ²² σάν τό Π.Σ.Ε.;

“Οἱ οἱ θέλουμε τοὺς Αἰρετικούς νὰ ἐπιστρέψουν εἰλικρινῶς στὴν Ὁρθοδοξία. Ὅμως τό ΠΣΕ δὲν εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη ὁδός, ὅπως μᾶς λέει πρωτίστως τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἔχει ἀποδείξει ἡ πολὺχρονη ἱστορία. Δύο πράγματα φαίνεται νὰ πετυχαίνουν οἱ ἀέναοι διάλογοι μὲ τοὺς Αἰρετικούς: α) ἀποκλείουν τὴν μετάνοια καὶ εἰλικρινὴ ἐπιστροφή τῶν Αἰρετικῶν στὴν Ὁρθοδοξία, β) οἱ Ὁρθόδοξοι ὑποχωροῦν διαρκῶς εἰδικὰ στὴν παραδοθεῖσα Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Λειτουργικὴ Ἱερὰ Παράδοση (τὴν ὁποίαν οὔτε σέβονται οὔτε κἂν δέχονται οἱ Προτεστάντες!) δηλ. προτεстанτίζουν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὅταν εἶπε «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. ζ' 56), εἶπαν μερικοὶ μαθητὲς του: «σκληρὸς ἐστὶν ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;» (Ἰωάν. ζ' 60), καὶ «ἐκ τούτου πολλοὶ ἀπῆλθον ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουν» (Ἰωάν. ζ' 66). Ὁ Κύριος ὁμως δὲν ἔτρεξε ὀπίσω αὐτῶν τῶν μὴ πιστευόντων, οὔτε τοὺς κάλεσε σὲ Διάλογο, ἀλλὰ στραφεὶς τοῖς Δώδεκα εἶπε· «Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;» δηλ. μήπως καὶ ἐσεῖς θέλετε νὰ πᾶτε; (Ἰωάν. ζ' 67).

²² Darril Hudson, *The World Council of Churches in International Affairs*, 1977, σ. 261, “On the international level the World Council [of Churches] has acted in the same way as interest groups at the national level act when they wish to influence public policy—to hinder a proposed policy, to alter an existing one, or to introduce a new policy”, δηλ. «Σε διεθνὲς ἐπίπεδο, τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο [Ἐκκλησιῶν] ἔχει ενεργήσει με τὸν ἴδιο τρόπο ὅπως ενεργοῦν οἱ ομάδες συμφερόντων σε ἐθνικὸ ἐπίπεδο ὅταν επιθυμοῦν νὰ ἐπηρεάσουν τὴ δημόσια πολιτικὴ — νὰ ἐμποδίσουν μιὰ προτεινόμενη πολιτικὴ, νὰ τροποποιήσουν μιὰ υπάρχουσα ἢ νὰ εἰσαγάγουν μιὰ νέα πολιτικὴ».

²³ «οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται, οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται καὶ εἰς φανερόν ἔλθῃ», Λουκ. η' 17.

²⁴ Darril Hudson, *The World Council of Churches in International Affairs*, δ.π., σσ. 194-208.

Στοὺς Σαδδουκαίους ἄνευ ἀγαπολογιῶν καὶ Διαλόγων εἶπε «**ὕμεις οὖν πολὺ πλανᾶσθε**» (Μάρκ. ιβ' 27). Ἄφησαν τὴν αἵρεσίν τους οἱ Σαδδουκαῖοι; Ὁχι! Τοὺς βλέπουμε ἀκόμη στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων «γνοὺς δὲ ὁ Παῦλος ὅτι τὸ ἐν μέρος ἐστὶ Σαδδουκαίων» (Πράξ. κγ' 6).

Καταλαβαίνουμε τί σημαίνει πλάνη καὶ αἵρεση;

Ὁχι Ἅγιοι, οὔτε Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ἀλλὰ **ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς νὰ σοῦ λέει ὅτι πλανᾶσαι, καὶ ἐσὺ νὰ ἐπιμένεις στὴν πλάνη σου!**

Γιὰ αὐτό: **«αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος»** (Τίτ. γ' 10-11).

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΑΣ ΑΡΘΡΑ

(διαθέσιμα εἰς τὸ [Ἀναλόγιον](#)²⁵, καὶ εἰς τὸ [Academia](#)²⁶):

- [ΠΠ1] *Τὸ ἀθέατον τῆς Ἁγίας Τράπεζας, στὴν Κωνσταντινούπολη, στὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ Ἀνατολὴ σὲ Δύση, τὴν ὥρα τῆς Ἀναφορᾶς — Τὰς θύρας, τὰς θύρας· Ποιὲς θύρες; Τὸ Ἱερὸν Κιβώριον, τὰ Καταπετάσματα-Παραπετάσματα-Βῆλα, τὸ Φράγμα τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, τὸ Φράγμα τοῦ Πρεσβυτερίου (Σολέα), τὸ Σύνθρονον, [PDF], β' ἔκδ. 23/4/2024 (α' ἔκδ. 5/2/2024).*
- [ΠΠ2] *Ὅτι τὸ χαμηλὸ Τέμπλο κυρίως, καὶ ἡ ἀνοιχτὴ Ὡραία Πύλη, ἐμποδίζουν τὸν πιστὸν Λαὸν νὰ προσευχηθεῖ, καὶ πόσο κακὸ κάνει στοὺς Ἱερεῖς, [PDF], α' ἔκδοσις (v.1.1), 31-30/5/2024.*
- [ΠΠ3] *Ὁ Ζωοποιὸς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἀνέκαθεν δέσποζε στό Ἱερὸν Βῆμα, στὴν Ἁγία Τράπεζα, καὶ διέλαμπε ὅταν ἦταν ἀνοιχτὴ ἡ Ὡραία Πύλη, τὸ Καταπέτασμα – Καὶ περὶ τοῦ Συνθρόνου, καὶ περὶ τῆς Ἑγκυκλίου γιὰ τὸν Σταυρὸ καὶ τὴν θέσιν τοῦ Ἑσταυρωμένου Χριστοῦ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Μητροπολίτου Περιστερίου Γρηγορίου Παπαθωμᾶ, [PDF] α' ἔκδοσις, 4/11/2024.*
- [ΠΠ4] *Ἡ Θεολογία τοῦ Σταυροῦ μέ τὸν Ἑσταυρωμένο στὴν Ἁγία Τράπεζα, [PDF], α' ἔκδοσις, 6/12/2024.*
- [ΠΠ5] *Ἡ Προτεσταντικὴ «θεολογία» καὶ ἡ «θεολογία» τοῦ Μητρ. Περιστερίου Γρηγορίου γιὰ τὸν Ἑσταυρωμένο, [PDF], δημοσιεύτηκε στὸν Ὁρθόδοξο Τύπο, 20/12/2024, ἀρ. φύλλου 2523, σσ. 1, 5, μέ τίτλο: «Προτεσταντικὴ ἡ «θεολογία» τοῦ Μητρ. Περιστερίου».*

Τέλος, καὶ τῷ Θεῷ, Δόξα πάντων ἕνεκεν

²⁵ analogion.gr/typikon/liturgy-articles.

²⁶ independent.academia.edu/ΠΔΠ/Liturgical.